

Els contes de la Torre de l'aire

La invasió subtil

2

Ja fa gairebé un mes que la boira baixa, freda i humida, s'ha instal·lat a la ciutat. Si us he de dir la veritat, no recordo cap hivern en el que la núvia de la Plana, com l'anomena tan poèticament l'avi Manel, hi hagi estat present de forma tan constant. I la seva presència sembla que estigui afectant l'humor i la manera de ser de la gent de Vic.

Perdoneu, encara no m'he presentat. Em dic Pol i visc amb l'avi Manel i amb en Martí, un bebè sobrevingut a la família, en una masia a uns set quilòmetres de la capital osonenca. Els meus pares i els meus tiets han anat a la Xina per qüestions de feina i és per això que tant jo com la Carlota i l'Estel, les meves cosines bessones, vivim a la masia amb l'avi. Anem caminant cada dia a l'escola i pel camí ens proveïm de queviures, tot i que no ens calen gaires coses perquè l'avi té hort i animals i podria ser gairebé autosuficient.

En Martí és un cas apart. Va aparèixer de forma misteriosa: l'avi Manel el va trobar l'estiu passat a l'establia de la masia, al costat de la mula, tranquil i espavilat; va intentar per tots els mitjans possibles esbrinar qui l'havia pogut deixar allà, però no se'n va sortir i va decidir adoptar-lo. La criatura, que deu tenir ara una mica més d'un any, és superdotada fins a extrems inimaginables; va parlar de seguida i té el cervell molt desenvolupat. L'avi diu que l'ha enviat el Déu del cel, com un nou Jesucrist, per a redimir-nos. Però no va caure en la temptació d'anomenar-lo Jesús i va decidir que seria en Martí.

Us parlava de la boira i de com sembla que afecti a la gent. El cert es que gairebé ja no parlo amb els companys de classe. Sembla que s'hagin tornat tots una colla de gamarussos tibats. I el mateix em diuen l'Estel i la Carlota; han deixat de relacionar-se amb gairebé tothom, no els suporten. També ha canviat força l'actitud del professorat. Els que ja havien estat sempre més reservats ara encara són més inaccessibles i els més amables i simpàtics han passat a ser senzillament intractables.

I la resta de gent també sembla afectada. Fins l'aparició de la boira moltes vegades havíem trobat algú que ens veia caminant i ens acompanyava amb el cotxe en el camí d'anada o de tornada. Ara ningú s'atura, encara que ens vegi avançar arraulits de fred per l'espessa boira humida.

Tot plegat és molt estrany.

Ahir vaig anar a buscar l'Estel i la Carlota al gimnàs on fan taekwondo i tot just sortir em van dir que no pensaven tornar-hi. Que el monitor s'havia tornat un esquerp de collons, que les havia fins i tot escridassat, i que els seus companys s'estaven prenent molt seriosament l'activitat. Sortien totes dues ben masegades, la qual cosa no s'havia donat mai.

Em van explicar també que dos dels que havien estat els seus millors amics les havien convidat la setmana passada a anar a un local molt estrany. Allà un munt de nois i noies es posaven al voltant d'un espai amb tot de forats d'on sortien uns caps de gos que cridaven molt i molt fort i que els havien d'anar pegant amb uns malls. Van sortir esgarrifades del local i van córrer cap a casa. Aquella nit van tenir malsons. No me n'havien dit res de tot plegat en el seu moment, però ara ho recordaven amb molta angunia.

I avui, després de l'escola, caminant per la part vella, hem sentit un soroll estrany, com de passes molt menudes i ràpides. Ens hem girat, però l'espessa boira no deixa veure gaire res. L'Estel, que és la que més hi guipa de tots tres, ha dit que li havia semblat veure una mena de trenet que duia al damunt un paquet blanquinós. La Carlota i jo ens hem posat a riure.

—Un trenet? —hem dit alhora—. Què vols dir?

—El que sentiu... he vist tres petits vagons negres que portaven al damunt una cosa allargassada i blanquinosa. I anaven molt de pressa. No us hi heu fixat? S'han esquitllat per aquella banda.

Com que encara no és gaire tard, encuriosits, hem decidit anar cap on assenyalava l'Estel. Érem a la plaça de l'Estudiant de Vic i hem agafat el carrer que dona al Temple Romà. Just quan hi arribàvem hem tornat a sentir el soroll de les passes ràpides. Hem tingut just temps d'arraconar-nos i ens ha passat pel costat el que havia vist l'Estel d'esquitllada. Però no era un tren de vagons sinó tres aranyes negres gegantines, de la mida d'un gran danès cadascuna, que, efectivament, transportaven entre les tres el que semblava un cabdell llargarut, fet amb una teranyina espessa i blanquinosa.

Garratibats, ens ha vingut a la memòria l'escena d'El senyor dels anells en la que Ella, l'aranya, embolcalla en Frodo, i hem ofegat un crit d'horror. Cap dels tres suporta les aranyes, ni les menudes que hi ha a la masia de l'avi, i veure aquells monstres negres i gegants ens ha fet regirar l'estómac.

Les tres aranyes s'han aturat en el lateral del temple romà. La primera ha pitjat amb una pota la paret i s'ha obert una part de la mateixa, de mida prou gran com perquè puguin passar-hi elles i el seu carregament. La porta s'ha tancat al seu darrera, deixant la paret impecable.

Ens hem pessigat uns als altres per tenir clar que no estàvem somiant.

—D'on han sortit aquestes bèsties monstruoses? Com s'ha pogut obrir el mur del temple romà? I que és això que portaven? —ha dit la Carlota.

—Era de la mida d'una persona —ha fet l'Estel, esgarriada.

—Tens raó, quin mal rotllo! Hem d'esbrinar què està passant. Us heu fixat quin punt de la paret ha tocat l'aranya per obrir-la?

—Més o menys. Què vols fer, Pol? Mirar d'entrar en el seu cau?

Mentre estem decidint què fer, veiem que es torna a obrir la porta de la paret i apareixen dues persones.

—Ostres, Pol, no és aquest el teu professor d'Història?

—I tant! En Riudecanyes. Ara pla! Què hi fa aquí? I l'altre? El coneixeu?

Amb prou feines ens hi veiem amb la boira dels nassos, però les dues persones s'aturen sota la llum d'un fanal i llavors l'Estel reconeix el segon.

—Ei! És el regidor de cultura! Fa poc va venir a classe a explicar les activitats que hi hauria pel Mercat Medieval.

Són ells, clarament, però no semblen ben bé ells. A en Riudecanyes el tinc molt vist, jo, i la seva manera de fer no és la de sempre, ha perdut un parell de tics que li són molt característics. Han seguit caminant i llavors m'he decidit a actuar.

—Noies, miraré d'entrar a veure què esbrino. Si allà dins hi ha cobertura us aniré informant, però no és pas segur que n'hi hagi amb aquestes parets tan gruixudes. Espereu-me una estona i, si veieu que no surto, aneu a casa a avisar l'avi; aquí estan passant coses molt grosses.

—Vigila amb les aranyes, Pol. N'hem vist entrar tres però qui sap quantes n'hi poden haver aquí dins —em diu l'Estel, esporuguida.

M'acosto a la paret i començo a temptejar la zona de la paret que sembla que és la que obre la porta. Al cap de poc sento un clic! i veig com s'obre el mur al meu davant. Aixeco la mà per acomiadar-me de les noies i començo a baixar una escala de caragol, més ample del que acostumen a ser les que tinc vistes.

Hi ha entremig algun replà i sort en tinc perquè mentre vaig baixant sento soroll de potes d'aranya. M'arracono i les deixo passar. Són tres,

que puguen molt decidides. I al seu darrera hi va una persona, que no sembla pas acovardida per les aranyes monstruoses que té al davant. Què voldrà dir tot això?

Segueixo baixant i arribo a un punt que sembla un mirador. Quedo al·lucinat. Al meu davant hi ha una cova gegantina mig il·luminada pel que semblen cuques de llum gegants que fan un brunzit constant. Al mig de tot una mena de muntanya de cosetes brillants damunt les quals hi ha ajagut... un drac immens!

Em pessigo, allò no pot ser real! I deixo anar un crit ofegat perquè la pessigada m'ha deixat senyal i tot. Una de les presumptes cuques de llum s'acosta, atreta pel soroll, però em puc apartar en un forat de la paret i, tot i que fa un parell de voltes pel lloc on era, no m'acaba de veure, o això és el que penso. Quan la veig més d'a prop m'adono que no és una cuca de llum sinó un borinot negre de més d'un pam. Déu del cel, que diu l'avi, d'on han sortit aquestes aranyes i aquests borinots gegantins i amb llum pròpia? I el drac? Què coi hi fa un drac, ajagut en una immensa muntanya de monedes, en una cova de proporcions colossals, a sota del temple romà de Vic?

El borinot lluminós ha marxat i torno a treure el cap per acabar de veure què hi ha a la cova. A un costat de la muntanya del drac es veu un turó amb el que sembla una corona dalt de tot, envoltat d'una munió de les sinistres i gegantines aranyes. Forço la vista i, garratibat del tot, veig dues rodones brillant a la part baixa del turó. Alça morena! Que no és un turó sinó el cos d'una aranya potser deu vegades més gran que les gegants que l'envolten!

Ni en els meus pitjors malsons he vist coses com les que estic veient ara. I són ben reals. Increïble però cert.

I darrera d'aquest exèrcit d'aranyes, comandant pel que sembla per una reina coronada i terrible, hi ha una teranyina desmesurada de la

que pengen tot de cabdells com el que hem vist que transportaven abans les tres aranyes.

Recordant les que acabo de trobar-me mentre baixava, seguides per una persona, començo a lligar caps. No serà que les aranyes segresten a les persones, embolcallant-les amb la seva tela i després, per algun mecanisme estrany, apareix un doble de la persona que torna a integrar-se al seu entorn, com si res hagués passat? Això podria explicar els canvis en el caràcter de la gent que hem estat notant aquests dies...

La cobertura és molt dèbil i m'afanyo a teclejar el que he vist i aquesta idea perquè les noies sàpiguen què coi hi ha aquí baix. Reenvio el WhatsApp a l'avi també, per avançar feina i anar-lo posant al dia. Qui sap si no es pensarà que estic fent broma.

Merda! Me n'he oblidat de desconnectar el soroll de tecla del mòbil i atrec l'atenció d'uns quants borinots, que venen fins on soc i marxen volant. Bufa! Potser no m'han vist... Calla, que ara soc jo que sento soroll de potes d'aranya... M'han descobert!

*****

—Ja fa molta estona que ha entrat en Pol i encara no diu res —fa l'Estel.

—Tens raó. Esperem que tot vagi bé —respon la germana.

—Calla, calla, que es torna a obrir el forat.

Les dues bessones tornen al seu amagatall i veuen com surten d'allà tres aranyes i al cap de poca estona... en Pol! Estranyades i esporuguides per les aranyes, no es belluguen del lloc. Els animals se'n van cap a l'esquerra i en Pol, sense pressa, s'acosta on són elles.

—Ei, Pol! Estàs bé? Com és que puges amb les aranyes? —diuen les bessones al mateix temps.

—Noies, no us creureu el que us he d'explicar... Anem ràpid a casa i us posaré al corrent de tot de seguida.

—No ens pots avançar res? Què fan aquestes aranyes? Què porten cap a dins? Com és que has pogut sortir?

—Paciència. Ens hem de trobar amb la gent de casa i ja sabreu tot el que hagueu de saber.

Estranyades per l'actitud misteriosa del seu cosí, les dues noies s'afanyen a seguir-lo. Mai se'ls havia fet tan llarg el camí fins a la masia. Quan ja són a punt d'arribar salta un missatge de WhatsApp al mòbil de les dues noies, però, al ritme que les fa caminar en Pol, no l'obren.

Quan arriben a la masia els rep l'avi, apuntant-los amb una escopeta.

—Aneu passant, que us vigilo.

Els fa entrar a la sala, on hi ha en Martí, assegut a la seva trona.

—Què passa, avi? —diuen les bessones.

En Pol no piula i sembla concentrat, com si estigués transmetent mentalment alguna cosa a algú.

—Manel, ens està geolocalitzant! —salta el menut Martí, assenyalant en Pol.

—No passa res, Martí. D'aquí que arribin tenim temps de preparar-nos.

Les bessones els van mirant a tots dos sense entendre res.

—Que no heu rebut el WhatsApp d'en Pol? —pregunta l'avi, veient-les desconcertades.

Elles fan que no i s'afanyen a treure el mòbil. Llegeixen el missatge i miren en Pol amb ulls estranys. Ell sembla que desperti i observa al seu voltant, com si fos la primera vegada que fos en aquest espai.

L'avi s'adreça a les noies.

—El que està passant és molt seriós, noietes. I no ens podem quedar de braços creuats. Aquest que veieu aquí no és en Pol, encara que s'hi assembli molt, és el seu dopplerganger!

—El seu què? —diuen elles, boca obertes.

—Dopplerganger. Que no heu vist la sèrie Curon que fan a Netflix?

—Jo sí que l'he vist —diu l'Estel—, però allà no surten ni aranyes gegants, ni dracs, ni borinots cuca de llum!

—Tens raó —diu l'avi—. Aquí ens ha tocat la grossa de la loteria. Ja ho té, Vic, això.

En Pol sembla haver despertat del tot del seu estat absent.

—Aviat vindran les nostres alidades i us portaran amb la resta de gent. No heu pas de patir —diu amb veu sinistra.

Tots el miren, amb una esgarrifança. L'avi calcula mentalment quant de temps poden trigar les aranyes gegants a venir a buscar-los i mira a en Martí, com demanant-li què cal fer. Ell, que sembla tenir poders telepàtics, s'afanya a parlar.

—Hem d'acabar amb aquesta plaga com sigui. Ja saps que soc partidari cent per cent de la lluita armada, jo. He entrat en el cervell del dopplerganger d'en Pol i he descobert el seu pla. Han començat per Vic, però el seu objectiu és acabar amb la humanitat. La cria d'aranyes gegants i de borinots modificats genèticament fa anys que s'estava fent a la cova de sota el temple romà. Per això Déu em va fer aparèixer a casa teva, Manel, per poder fer front a aquesta situació i mirar de salvar-vos una altra vegada.

—Home, Martí... potser els podem eliminar a tots, cosa que ja veig prou difícil, però no creus que hi hauria alguna possibilitat de reciclar-

los, tant a les bèsties com als dopplercomsediguin? De convertir-los en éssers útils?

—Que no m'has sentit, Manel? Està ben clar que ells volen carregar-se la humanitat sencera. No hem de malgastar esforços en tractar de reconduir-los. Pel que diu en Pol, el veritable Pol, pràcticament ja tenen emmagatzemat el 95% de la població de Vic. I tan sols fent sortir tota aquesta gent del cabdell on els han embolcallat les aranyes aconseguirem fer desaparèixer els seus dopplerganger. I hem de pensar molt bé com ho podem fer tot això.

El dopplerganger d'en Pol els escolta sorprès.

—Com és que no esteu morts de por? Que no veieu que no hi ha sortida possible?

L'avi Manel i en Martí es miren i es posen a riure

—Mira, noi —diu l'avi—, jo soc molt vell i n'he vist de verdes i de madures i aquest noi, tot i que no ho sembli, és el fill de Déu i té un munt d'asos a la màniga. De moment, per començar, ens encarregarem de tu.

L'avi fixa la mirada en el dopplerganger i comença a emetre sons estranys. Les seves netes, que han anat seguint la conversa sorpreses de com està anant tot plegat, s'adrecen a en Martí.

—Què se suposa que està fent, l'avi?

—Vol entrar a la ment del dopplerganger i reconduir-lo. És un cas com un cabàs. Tan fàcil com seria eliminar-lo— fa en Martí.

—Però, si l'eliminem no li podem fer mal a en Pol?

—No. El procés només es dona a la inversa. Si alliberem en Pol, el seu dopplerganger sí que desapareixerà. El que està fent l'avi, si li surt bé, té sentit. Les aranyes ja estan venint cap aquí a buscar-nos. Si ens

deixem caçar i portar al seu cau i el dopplerganger ens fa costat ens podrà ajudar a desfer-nos del cabdell i a començar a alliberar la resta de gent.

—Però... i totes les aranyes que ha dit en Pol que hi ha allà? I la reina gegant? I el drac? Com podrem fer-ho sense que se n'adonin?

—Ens en sortirem. Com ho tenim això, avi?

—Crec que ja l'he convençut de canviar de bàndol—respon l'avi Manel.

—Magnífic. Ara tan sols ens queda esperar les aranyes, que no trigaran pas gaire a aparèixer. Abans que me n'oblidi, beveu-vos aquest líquid. L'avi i jo ja ens hem pres la nostra ració. És un elixir per no quedar-nos adormits quan ens pessiguin per embolicar-nos amb el seu cabdell; hem d'estar conscients per poder actuar quan siguem al seu cau. Avi, digues-li al dopplerganger que a qui primer haurà d'alliberar és a mi, després a tots vosaltres—diu en Martí.

Les noies s'afanyen a beure els gotets que hi ha damunt la taula i tot passa en cosa de minuts. Després de tombar la porta de la masia a empentes, comencen a entrar les aranyes gegants. S'acosten en grups de tres a cadascun d'ells i una s'encarrega de punxar-los amb el seu fibló. Tots fan veure que s'adormen i es deixen embolcallar i enfilat damunt les aranyes, que se'ls enduen cap al temple romà, seguits pel dopplerganger d'en Pol.

Quan arriben a la cova del drac els instal·len a la gegantesca teranyina on hi ha els cabdells dels vigatans. Les aranyes es retiren i el dopplerganger d'en Pol, assegurant-se de no ser vist, desembolcalla en Martí. El bebè es concentra a fons i demana al seu pare diví que mantingui en situació d'aturada les aranyes, els borinots, l'aranya reina i el drac. Sap que aquesta serà una mesura provisional, no pot durar gaire estona l'encanteri, però segurament els permetrà descabdellar la

gent i fer-la sortir de la cova pels túnels que porten a diverses poblacions de la Plana de Vic. Aquest era un secret molt ben guardat que l'avi Manel va descobrir en un pergamí que guardava la seva família des de temps immemorials.

Es posen a fer feina. La gent que van descabdellant va descabdellant també a altres i aviat es poden anar organitzant grups que enfilen els túnels cap a Els Hostalets de Balenyà, Tona, Sant Hipòlit de Voltregà, La Guixa, Calldetenes i Roda de Ter. Mig endormiscada encara, la gent és conscient, però de la situació, i s'afanya perquè els han dit que la paràlisi de les aranyes i dels borinots és provisional i que s'activaran d'un moment a l'altre.

Comença l'èxode contra rellotge. Els túnels es van omplint de gent que marxa tan de pressa com pot del que havia estat un veritable cementiri vivent. D'altra banda, a la ciutat de Vic van desapareixent els dopplerganger a mida que es van desfent els cabdells de tela d'aranya i revifen els veritables habitants de la ciutat.

Quan tothom ja és als túnels, l'avi Manel, en Pol, la Carlota i l'Estel es dediquen a dissimular-ne les entrades amb teranyina, abans d'enfilars-los la sortida pel Temple Romà. En Martí els ha avisat que és a punt de desactivar-se l'encanteri i que l'aranya reina i el drac donaran ordre a les aranyes i als borinots que recuperin a tots els que s'han escapat.

Ja han sortit i ara han de rumiar quines opcions els queden per eliminar del tot aquell malson.

Tot i que l'avi Manel insisteix que és una pena que calgui carregar-se a aquelles bestioles, en Martí es mostra implacable, dient que són una abominació i que cal desfer-se'n sí o sí. Ell no pot col·laborar perquè diu que ja ha fet prou demanant al seu pare que paralizés per una estona tota la colla. Tots es posen a pensar en què poden fer.

La ciutat és ben buida, havent desaparegut els dopplerganger. Mentrestant als túnels es viuen moments de tensió màxima perquè, efectivament, la reina aranya i el drac han donat ordre a les aranyes gegants i als borinots perquè empaitin als fugats. El drac amb una bafarada de flames ha tret les teranyines que tapaven l'entrada als túnels i les aranyes i els borinots han començat la cacera.

Ha passat prou estona com perquè molta gent hagi pogut sortir dels túnels, però els que hi queden comencen a sentir i a veure com arriben els borinots i, esgarrifats, acceleren el pas per mirar de no ser atrapats per les aranyes, que avancen implacables.

La colla que hi ha fora del Temple Romà encara no ha decidit què poden fer. En Pol aixeca la mà.

—Ja sé que és una idea molt boja però, perquè no contactem amb el pare d'en Lamine Yamal?

—Amb qui dius que vols contactar? Qui és aquest home? —diu l'avi.

—És un crac, avi. Si li expliquem la situació pot venir amb gent del seu barri de Rocafonda que són molt resolutius. Els podem dir que portin llançaflames i que vagin entrant als túnels des dels diferents pobles. Els encantarà poder rostir aranyes gegants, ja ho veureu.

I així ho van fer.

Els vigatans ja havien procurat tapiar les entrades dels túnels després d'haver passat tots i l'avi Manel va destruir la maneta que obria la porta des del mur del temple romà. Les aranyes, els borinots, la reina aranya i el drac van quedar així tancats en aquell espai i quan va aparèixer el pare d'en Lamine Yamal amb tot el seu exèrcit del barri de Rocamora van poder rostir tots els monstres i acabar amb el malson. La seva recompensa va ser quedar-se amb el tresor del drac.

I conte contat, ja s'ha acabat.